

La determinació

Si comparem dues frases com *Ho he fet seguint les instruccions* i *Ho he fet seguint les indicacions*, podem potser arribar a la conclusió —qui sap si algú manifestaria la seva discrepància— que la primera pot ésser, si més no en certs casos, una oració completa, a la qual no manca cap element per a l'expressió d'un pensament complet, i que la segona, en canvi, s'ha de considerar necessàriament una frase incompleta, a la qual manca un element que determini *les indicacions*. ¿Per què creiem que podem considerar *les instruccions* un grup nominal de significació determinada, que no necessita cap complement, mentre que *les indicacions* ens apareix com un grup que exigeix un element que el determini, com és ara, per exemple, un terme possessiu? Perquè coneixem del primer un ús que segurament no s'ha fet del segon i que li dona, referencialment, aquest valor determinat. Efectivament, en una organització laboral, els treballadors, els empleats, els funcionaris, etc., fan la seva feina d'acord amb unes normes establertes, que reben en algunes ocasions la denominació *instruccions* no són les instruccions de ningú, sinó les que regeixen normalment l'activitat laboral d'aquella empresa o institució. En canvi, entenem que *les indicacions* tenen un caràcter més circumstancial o

accidental, que han de provenir de tal o tal persona, formulades en una ocasió concreta i especial: dir, simplement, *les indicacions* incita a preguntar: *Les indicacions de qui?* A la mateixa conclusió arribariem comparant *Em molesta la xerrameca* i *Em molesta la presència*. La primera és una frase completa, a causa del valor del mot *xerrameca*, que no necessita especificació, mentre que la segona és incompleta, i incitaria sens dubte a preguntar: *La presència de qui?*

No ens veuríem, certament, capaços de distribuir tots els noms en dos grups ben establerts, d'acord amb el caràcter determinat o indeterminat del seu significat. En molts casos, àdhuc tractant-se de noms abstractes, dependria del context. Però n'hi ha molts, de casos, en què aquesta indeterminació d'un nom és evident, cosa que no priva que sigui usat per algú sense cap determinatiu, sovint per manca d'aptesa a trobar el més adequat. Si diem *L'orador va parlar de la reforma i fou molt aplaudit pels partidaris*; no es diu per quins partidaris; si diem *pels seus partidaris*, el possessiu és ambigu (de l'orador o de la reforma?). Cal dir: ...*pels partidaris d'aquesta* (però no *de la mateixa*).

Albert Jané